

Fertőtlenítve!

20. Szám.

szabadittas-
nárón hat-
ki tehát ki
az királyi

Y.

MEFEJTŐK.

. 16-dik szí-
megfejtése:

Á S

SZ.

g : Baranyay
állik testvérek,
y Mariska és
as Mariska és
Honka, Fodor
Emil, Oszvald
Waldenbruck
gely, Mángold
ariska. Haidt
üklős, Francéke
ariska, Poócs

thenaem-épület.
Budapesten.

... FESZESEN NYUJTOTT KEZET. (Lásd a 326. lapon.)

XLIII. kötet, 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. november 20-án

A REJTELMES SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

EM kérdezősködött többet, de módja sem lett volna benne, mert csöngetés hallatszott s egy idegen lépett be, aki arra kérte Bérczy urat, hogy jöjjön gyorsan egy beteghez. S az orvos azonnal fogta a kalapját és indult.

— Feküdjél le, fiacskám, mondá. Meglehet, hogy én csak igen későn térhetek haza.

— Oh, apácska, hiszen már most is későre jár az idő. Minek mégy már ma!

— Mert a betegség nem köti magát órához, kedves fiam. Aki pedig segíteni tud szenvedő embertársain, annak készen köll állania éjjel-nappal, hogy segítségre siessen oda, ahová hívják.

— Milyen jó vagy te, kedves apácskám!

Igy aztán Imrike megint csak magára maradt, míg be nem jött Klára néni, hogy a lefekvésre figyelmeztesse. Klára néninek Imrike csak úgy engedelmeskedett, mint apának, mert tudta, hogy így kell annak lennie. Aztán a jó öreg gazdasszony nem is ment közönséges cselédszámba, kivált mikor Imrike el sem tudta képzelni, milyen rettentően öreg lehet már! Hiszen már apácskának is a dadája volt. Az nem igen jutott eszébe, hogy apja bizony még nem éppen öreg ember, sőt inkább fiatalnak lehetett volna mondani. De az mégis igaz, hogy Klára néni már

tisztes öreg asszony volt. És mivel nagyon szerette Imrikét, hát igen bizalmasan elbeszélgettek. Annyira, hogy Imrike most is alig vette észre, hogy éppen arról kezd beszélgetni, amire apja azt mondta, hogy legjobb lesz, ha nem emlegeti senki előtt.

— Képzeld!... lányok jönnek ide a szomszédba... semmi hasznom sem lesz belőle.

— Ki tudja, kedvesem? Hátha kedves, derék leányok, akikkel kellemes lesz az ismeretség?

— De nem lesz! Apácska azt mondta, hogy semmi közünk hozzájuk, nem szükséges velök megismerkednem. No, magam sem igen kívánom. Unalmas népség lehet. Képzeld, olyan leányok, akiknek apjok nincs... vagy legalább nem jön ide... csak mamájok van... na, még az is beteg.

— Ejnye Imrike!... Ha beteg, akkor azok a leányok bizonyosan csak annál jobban szeretik. Nem szabad ilyen megvetően beszélni arról, aki beteg.

— Jól van no... hiszen nem mondom... Ej, bánom is én, inkább lefekszem és alszom.

Ezt meg is tette és csakhamar mély álomba merült. Nem is tudta, mikor jött haza az apja. Bérczy ur pedig, mikor a szomszéd ház előtt elhaladt, mosolyogva gondolta:

— Az a szegény Imrike mennyire kíváncsi lett erre a szomszédházra. Hátha még tudná, hogy én rendeztetem be az új lakók számára.

Szobájába érve, még nem feküdt le, hanem levelet írt, mely így szólt:

— »K...
rint értes
deztem e
örvendek,
tehettem
sammak.
felelő lesz
házamnak
a beteget
togathato
a tudom
hogy seg
A többir
megnyugt
csiak, ne
amit nem
gyok, aki
ban tart
kívül ped
semmit. S
jól sikerü

Mialatt
dolkozva

— Sze
tük volna
együtt já
szoruljon
tehetek ér

Aztán
igy szólt:
Budapest.

Másnap
varra és
tett, meg
kelte. A s
dolgozott,
munkát a
Imrike jól

— »Kedves Andor! Kivánságod szerint értesítelek, hogy mindent úgy rendeztem el, amint ohajtottad. Nagyon örvendek, hogy azt a csekély szolgálatot tehettem neked, régi kedves tanuló társamnak. Azt hiszem, a ház egészen megfelelő lesz: tágas, tiszta, csöndes, az én házámnak tö-szomszédságában van, tehát a beteget napjában többször is meglátogathatom; és ha oly nagyon biztok a tudományomban, én rajta leszek, hogy segítek, amennyire csak tudok. A többire nézve, azt hiszem, szintén megnyugtathatlak. Ha lesznek is kíváncsiak, nem fognak semmit megtudni, amit nem szabad tudniok. Én orvos vagyok, akinek szent kötelességem titokban tartani, amit reám bízna. Rajtam kívül pedig más senki sem fog tudni semmit. Szívvel kívánom, hogy terveid jól sikerüljenek. Ölel hű barátod

Bérczy.»

Mialatt a levelet bepecsételte, elgondolkozva szólt magában:

— Szegény Andor! Bizony nem hitük volna, mikor mint vidám diákok együtt jártuk az iskolát, hogy még ő szoruljon én rám. De hát még jó, hogy tehetek érte valamit.

Aztán ráírta a levélre a címet, mely így szólt: »Báró Keövény Andor urnak, Budapest.«

Másnap reggel Imrike, amint az udvarra és kertre nyíló ablakon kitekintett, megint látott valamit, ami érdekelte. A szomszéd kertben több ember dolgozott, ásott, kapált, ültetett s a munkát az öreg kertész intézte, akit Imrike jól ismert, mivelhogy ez szokott

hozzájok is eljárni, mikor a kertjökben egymást rendezgetni köllött. Neki magának is volt egy darab külön kertecskéje, ahol maga ásogatott, dolgoztatott s az öreg kertész adott is neki virágokat, növényeket. Eszébe jutott, hogy neki is hozzá kellene már látni a dologhoz. Tavasz eleje volt, még hüvös ugyan, de már meg lehetett kezdeni a kerti munkát, kivált mert igen szép napok jártak. Alig is várta, hogy leczkérével elkészüljön, aztán sietett ki a kertbe.

Alacsony kerítés választotta el a két kertet s épp a kerítés mellett volt egy pad. Erre fölállva, kényelmesen átszólhatott Imrike a szomszédba. Az öreg kertész nyájasan köszönt.

— Már nem beteg, Imrike urfi? No, már ezt szeretem.

— Oh, már semmi bajom. Épp arra akarom kérni, adna nekem megint valami virágmagokat, már én is hozzá látok a kerteskémbe a dologhoz.

— Majd hozok a napokban valamit, ifuracskám. Ma nem lehet, mert itt nagyon sürgetős a dolgunk, holnapra megjönnek az új lakók.

Lám, még érdekes ujságot is megtud az öregtől. De megtudott ennél többet is. Látta, hogy melegházból való virágok is vannak ott s kíváncsian kérdé, nem-e fognak azok elfagyni, mikor éjjel még hideg is jöhet rájuk?

— Biz' attól magam is félek. De ide a ház elébe virág-csoportot kell ültetnem, ugy rendelte a doktor ur.

— Melyik doktor ur? Az én apácskám?

— Persze hogy az!

Ejnye, hát apa rendelkezik itt és ő nem is tudja! Nem szólt azonban semmit, de most még inkább kíváncsi lett, hogy apja mért titkolódzik. Csak hogy azzal is tisztában volt, hogy hiábavaló minden kíváncsisága, mert apja már ugyanis intette, ne törje a fejét a szomszéd ház dolgain.

Délután, mivel nagyon szép idő volt, sétálni köllött mennie az öreg Klára asszonnyal. Nem igen szerette az ilyen sétákat, mert csak nagyon lassan léphetett, és Klára asszony szabta meg, mikor elég a séta. Most is, hogy kiértek a mezőre egy dombos helyre, az öreg gazdasszony már vissza akart fordulni.

— Csak ide a dombra menjünk még föl, kérte Imrike. Még soha sem voltam csak odáig is; azt sem tudom, mi van ott tulnan.

— Nem bánom, oda még fölsétálhatunk. Ott csakugyan szép a kilátás az ősi Keővár kastélyra.

A dombon tul igazán szép vidék terült el. Nem igen messze pedig gyönyörű kastély látszott, óriási kerttől körülvéve.

— Jaj de szép kastély! szólt Imrike. Ki lakik ott?

— Most tulajdonképen senki, mióta az öreg Keőváry báró meghalt. Két fia közül az egyik csak nagyritkán látogat el ide, a másikat pedig nem is látták itt már esztendők óta. Talán már nem is él.

— Milyen szép lehet ott benn!

— Szép bizony.

— Hát ismeri? Láttá?

— Hogy ne? Meg lehet azt nézni. Szabad oda bemenni.

— Menjünk hát! Nincs nagyon messze.

— Most nem mehetünk. Majd később, ha egészen kitavasodik, és Imrike egészen megerősödik, elsétálunk oda. Mert jó messze van ám az, ha közelnek látszik is.

Imrike bele nyugodott s megindultak haza felé. Már a város szélére értek, mikor Imrike boszusan felkiáltott:

— Ni, Juliskáék jönnek ott szemben!

Nem volt nehéz kitalálni, hogy ennek a találkozásnak nem igen örült. Pedig Juliskáék szomszédok voltak s váltig szerettek volna nagy barátságban lenni Bérczy doktorral. Csakhogy nem igen jól fogtak hozzá, mert Juliskának az anyja és nagynénje bele szóltak mindenfelébe, amihez semmi közük sem volt, úgy hogy a komoly, szigorú orvos bizony jobb szerette, ha nem látta őket; de azt nem akadályozta, hogy Imrike el-eljátszogasson Juliskával, aki a szomszédból könnyen átsétálhat. Csakhogy ebben meg Imrikének nem telt semmi gyönyörúsége, mert Juliska éppenséggel nem olyan játzó társ volt, amilyen a gyöngéd, szelid gondolkozású, beteges fiúcskához illett. Juliska egy-két esztendővel idősebb volt és legelőször is abban találta mulatságát, ha mindenféle módon csuffá tehette Imrikét, hogy ez fiú létere mennyivel gyöngébb. Hát Imrike ezt a nélkül is tudta, de mégis boszantotta, hogy Juliska folyton csufolja. Aztán meg egyben-másban többet tudott is, mert már régebben tanult s nem is akasztotta meg hosszas betegség; de a tudását nem arra használta, hogy Imrikét segítse, hanem hogy gunyolja tudatlanságát. Az pedig

senkinek
nyolja.

sem k

senkinek sem kellemes, ha valaki gúnyolja. Így hát nem csoda, ha Imrike

és Juliska legutóljára azzal váltak el, hogy Imrike így szólt:

A HARMADIK. (Lásd a 331. lapon.)

— Jobb is ha elmégy, Egy csöppet | togass. Jobb szeretem, ha magam va-
sem kívánczom utána, hogy meglá- | gyok.

Ezért nem örült Imrike, mikor most találkoztak és nem kerülhette ki őket. De udvariasan köszönt és azzal odább akart menni. Csakhogy a Juliska anyja megállította.

— No's, hát hogy vagy, Imrikém? Már ilyen nagy sétára vállalkozol? No, ez már derék. Juliska, hát nem látod Imrikét? Szépen fogjatok kezét.

Juliska feszesen, begyesen nyújtott kezét. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Hát apácska hogy van? kérdé a néni.

— Köszönöm, egészen jól; nincsen semmi baja.

— No, ennek nagyon örvendek. Pedig képzelem, sok a vesződése. Már a betegével is sok a dolga és most még a szomszédház berendezésével is kell bajlódnia.

Imrike nagyot bámult. Most már másodszer hallja, hogy az ő atyja rendelkezik ott a szomszédházban. Hát mindenki tud róla, csak ő nem. Itt valami nagy titok lappanghat. Meglepetésében nem is igen tudta, mit mondjon. Csakhogy a kíváncsian fürkészgető szomszédok kérdezték ám.

— Aztán mennyire haladt már a munka? Már rendben van minden a szomszédházban? Már jönnek az új lakók?

— Oh igen, már rendben van, legalább úgy gondolom. Ma a kertet rendezgették és...

Itt hirtelen elhallgatott Imrike. Azt akarta mondani: »és azt hallottam, hogy az új lakók holnap már megjönnek, vagy talán még ma este.« De hirtelen

eszébe jutott apja tilalma, hogy senkivel se beszéljen erről. Ezért tehát abba hagyta a mondatot és nem szólt semmit. De a kíváncsi szomszédok csak nem hagyták annyiba.

— No's, és? Mit akartál mondani? Mit tudsz?

— Semmit, éppen semmit, felelé Imrike kurtán. És most már sietnem kell haza. Ajánlom magamat.

És úgy elsietett, mintha valami veszedelem elöl menekülne.

— Ettől a bamba fiutól ugyan hiába tudakozódsz, mama; nem tud az soha semmit, szólt Juliska megvetőleg.

— Én pedig azt hiszem, hogy tud. Nem is annyira ostoba ez a ficzkó, mint inkább arczátlan. Szinte látszott, hogy tudna sokat mondani, de nem akar.

— Tökéletesen úgy van, szólt a néni. Vakmerő egy ficzkó. Egészen úgy beszélt, mintha nem volnánk érdemesek rá, hogy megtudjunk valamit. Valóságos sértés!

— Magam is úgy látom. Szeretném, ha módomból volna, hogy egyszer jól megleckéztessék ezt a haszontalan tacsokot.

— Megérdemelné, tökéletesen megérdemelné. De Juliska is hibás. Mért nem volt okosabb? Akkor most is átjárogathatna hozzá és hozhatna nekünk érdekes ujságokat.

— Oh persze, most így beszél a néni, szólt Juliska gunyosan. Minap pedig azt mondta, hogy kár is volna az időmet erre az ostoba kis beteges gyerkőczre vesztegetnem.

Mialatt a kedves, szomszédok ily szépen emlegették Imrikét, ez már messze járt. Mikor haza értek, Klára néni beküldte

öt a ház
szédház

— M
még be
a szoms
rendben

Tessé
van ott

deletére
apácska

jó rend
azért n

hogy ki
hallgatn

Még es
fejét, ki

robog a
áll meg

a szoms
az abla

Akar
godnia,

ha alszi

Szala
kentre

nem lát
széd ke

sem mu

Lusta
kelni!

fölkeltel
körül,
megváro

Azt
hamar
kellett
kissé el
szédoka
sajnálta

öt a házba, maga pedig a rejtélyes szomszédház felé ment.

— Menjen csak be, Imrike. Nekem még be köll egy kicsit néznom oda a szomszédba, hogy a szobában minden rendben van-e.

Tessék! Hát még Klára asszonynak is van ott dolga. Bizonyosan apácska rendeletére. Már ugyancsak rajta van apácska, hogy ez a szomszédház nagyon jó rendben legyen. Neki bizonyosan azért nem szólnak, mert attól félnek, hogy kifecsegne valamit. Pedig tud ám hallgatni! Éppen most is megmutatta. Még este lefekvéskor is ezen törte a fejét, kivált mikor hallotta, hogy koci robog az utcán és a szomszédház előtt áll meg. Bizonyosan most érkeztek meg a szomszédok. De hát nagyon sötét van, az ablakból nem láthatni semmit.

Akarta vagy sem, bele köllött nyugodnia, hogy most már legokosabb lesz, ha alszik. Majd reggel megvállik, mit lát.

Szaladt is reggel, mihelyt fölkelt, a kertre nyíló ablakhoz; de biz' onnan nem látott éppenséggel semmit. A szomszéd kertben és udvaron egy árva lélek sem mutatkozott.

Lusta népség lehet... ilyen későn kelni! De majd csak előkerülnek. Ha fölkeltek, okvetlenül szétnéznek a ház körül, kimennek a kertbe is. Azért is megvárom.

Azt nem várhatta meg. Mert csakhamar betoppant a tanító és hozzá kellett látni a lezckéhez. Munka közben kissé el is felejtette az ismeretlen szomszédokat; de nem egészen s váltig sajnálta, hogy eddig már bizonyosan

elmulasztott valamit. A szomszédok már nyilván sétáltak künn a kertben.

Megvigasztalódhatott volna, mert azok nem jártak ott. Sőt ha keresztül láthatott volna a falakon, azt is láthatta volna, hogy amikor ő már javában szorgalmatoskodik, a szomszédházban még alig mozog valaki s hogy a nap már-már delelőre állt, mikor az egyik szobában, mely gondosan el volt függönyözve, egy vidám tekintetű, piros képű leányka fölült az ágyában és kidörzsölte szemeiből az álmot, aztán kíváncsian nézett körül.

— Ugyan hol vagyok itt? Soha sem láttam ezt a szobát. Igaz a! Hiszen csak tegnap este érkezünk ide és akkor nagyon fáradt voltam, mamácska pedig rosszul lett, későn feküdtünk le. No, ez a szoba eléggé csinos, meg lehetünk vele elégedve.

A másik ágyban is megmozdult valaki. Ez már jóval nagyobb leány volt, komoly képpel és szinte egy kis szomorúsággal a szemében. Majdnem ijedten szólt:

— Bertuska, már rég nem alszol? Nem hallottál valami óra-ütést? Attól tartok, hogy már nagyon későn van.

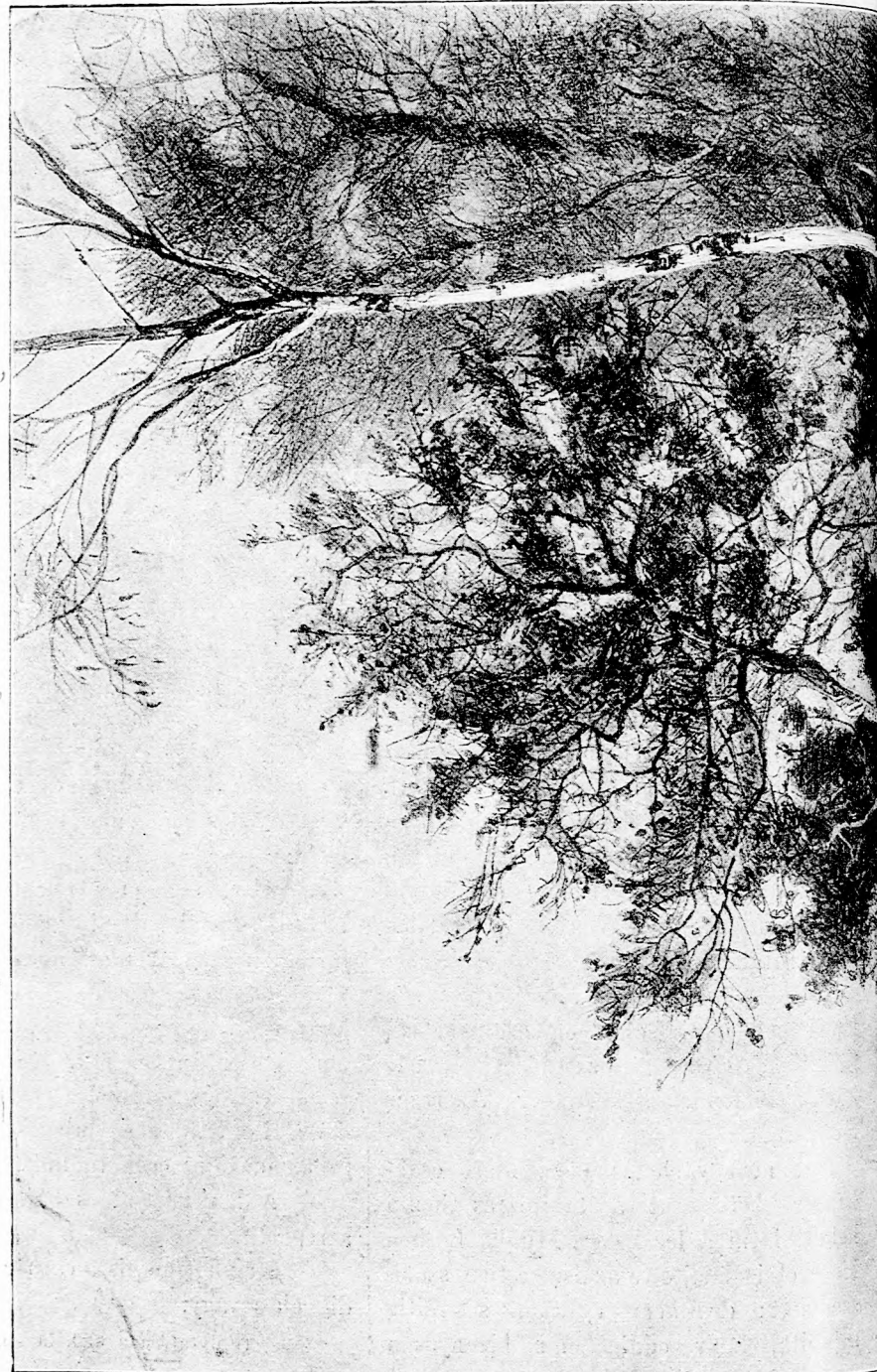
— Oh, az bizonyos; arról tudom, hogy roppant éhes vagyok. Talán el is mulasztottuk a reggelit.

— Dehogy! Mondta este az öreg dada, hogy a nagy utazás után aludjunk, ameddig csak tudunk.

— Akkor hát nincs baj, megkapjuk a reggelit.

— Meg hát, te kis torkos cicza. Mindig éhes vagy.

(Folytatása a 330. lapon.)

ŐZ-CSALÁD. (Lásd a 336. lapon.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

— Természetesen! Hiszen vacsora óta nem ettem semmit. És fogadni mernék, Dóra, hogy te is igen jóízűen fogsz reggelizni.

— No, azt egy csöppet sem tagadom. De előbb a mamához nézek be, hogy a nagy ut nem ártott-e meg neki.

Ezt megtudták mindjárt, mert épp ekkor lépett be egy öreg cseléd és hozta a reggelijöket.

— Hallottam, hogy beszélgetnek, hát behoztam a reggelit, mondá. No, ideje is fölkelni.

— Nem kérdezősködött még a mama utánunk? kérdé Dóra.

— De igen. Azt mondta, hogy Dóra kisasszony majd menjen be hozzá, mert ő ma nem fog fölkelni. Kissé bágyadt az utazástól.

— Én is megyek majd a mamához, szólt Bertuska.

— Azt nem mondta, tehát nem ereszhetem be. Tudja kedves kisasszonykám, hogy a mamának nagy csöndességre és nyugalomra van szüksége és nem szabad sokat beszélnie.

— De hiszen én olyan csöndes leszek, mint a hal.

— Ne erőszakoskodjál, Bertuska, szólt Dóra.

— Jól van no. Persze, neked szabad, te már olyan nagy és bölcs vagy. Megállj csak, majd bepanaszollak apácskánál...

— Bertuska! Hát nem tudod, hogy nem szabad emlitened?

— Jól van már no! Hiszen tudom. De magunk közt csak említhetem apácskát, azt ő maga sem tiltotta. Az mégis

csak furcsa, hogy apácskáról ne is beszélhessünk.

— Akár furcsa, akár nem, de ő maga parancsolta. Te pedig ezt nem érted, tehát ne is törjed rajta a fejedet.

— Nem is töröm, ugysis hiába teném. De azért mégis furcsa, ami furcsa.

Vagy félórával később Bertuska ott sétálgatott a kertben, szét nézegetett minden zugban, de mindig vissza tért egy a házba nyíló üvegajtó elé.

— Mégsem jön az Dóra! Ugyan mi dolga lehet annyi ideig a mamánál?

De épp ekkor nyílt ki az üveg ajtó és kilépett Dóra. Bertuska a tornácra sietett eléje. Ugyancsak bámult volna, ha tudja, hogy ez nem tetszett valakinek ott a szomszédban. Imrike állt ott az ablaknál és már jó ideje nézegette a kertben sétáló kis leányt.

— Nagyon kedves leánykának látszik... mondá magában. Hogy nézeget mindent... Ugy vélem, nagyon fürge és vidám... No... csak nem megy már be vissza a házba?

Nem, nem ment be, sőt a következő perczben másodmagával tért vissza.

— Ahá, ez a nagyobbik, szólt fönn az ablaknál Imrikre. Ez jóval öregebb lehet... és milyen komoly, büszke a tartása... valóságos herczeg-kisasszony. Ni, milyen fontosan beszél a kicsikéhez!

(Folytatása következik.)

BETŰREJTVÉNY.

7	t
	a

A HARMADIK.

(Képpel a 325. lapon.)

TÁN HA meg se mondom külön,
Mégis fölismeritek:
Kicsoda itt ez a két kis
Vereksző vásott gyerek.

Ha az egyik Rontó Pali,
A másika Vad Laczi;
Bizony alig lehet róluk
Dicséretest mondani.

Most is ni, tanulás közben
Szörnyen össze kaptanak!
Egyiknek is, másiknak is
Jobb volt az asztal alatt.

Paliból Laczkó kinyomta
Csaknem mind a tudományt —
Mellesleg falhoz szoriták
Katkát, a jó kis leányt.

Mari néni az ablakban
Szólt nekik, de hiába —
Isten igazába csak most
Estek egymás hajába.

Pif puf! — a két küzdő között
Örül ám egy harmadik:
Mert ilyenre ő nevelte
Rontó Pált és Vad Laczit.

Vajj' ki lehet e harmadik?
A kettőnek mestere? ...
Ugy-e bár kitaláltátok —
Roszcsont Ferke a neve!

A BÜVÖS HAL.

— Mese hat képpel. —

(Vége.)

FÉNYES királyi ajánlat újra
neki buzdította az embereket.

— Ha maga a király igéri,
hogy királyi ajándékot ad, az
már csakugyan nagyszerű lesz. Legalább
is egy nagy várkastélyt és hozzá nagy
uradalmat kap, aki megteszi, amit a
király kíván. Rajta!

Megpróbálkozott újra még olyan is,
aki egyszer már megkésérülte.

— Talán nem is volt az oly nagyon
borzasztó, csak megijedtem, gondolták.
Majd jobban mogmarkolom.

De aki jobban megmarkolta, az járta
még csak meg igazán. Akárha tüzes
paraszat szoritott volna a markába.
Bizony eleresztette azt esze nélkül és
jajgatva futott, meg sem állt hazáig.
Utoljára már nagyon gyéren akadt bá-
tor vállalkozó a próbára, mikor tudták,
hogy a legvitézebb is bele bukkott.

A király boszankodott, hogy kíván-
sága nem teljesül. Ujra kihirdette a
jutalmat és tudtul adta, hogy aki olyan
okos ember, hogy meg tudja mondani,
miképen lehessen kifogni a csodahalon,
azt megteszi első emberének az ország-
ban, mert az már nyilván a legesleg-
okosabb ember az egész királyságban.

Erre a hirre megint sokan vállal-
koztak a próbára, mert hát okos em-
ber nagyon sok van mindenütt. Én leg-
alább még nem ismertem olyan embert,
aki azt mondta volna magáról, hogy ő
nem okos ember. Mivel tehát minden
ember okos embernek hiszi magát, most

már mindenki azt akarta bebizonyítani, hogy ő a legis-legokosabb.

De akármilyen okosak jelentkeztek, mégis csak az lett mindig a vége, hogy mind a hányan csufos kudarcot vallottak.

Persze hire futott ennek a csodahistóriának az egész országban, beszéltek róla még a legsöndesebb erdei csőszházban is. A király emberei tehát egy csöppet sem csodálkoztak, mikor egy szép napon egy szerény diákféle suhancz jelentkezett, hogy ő is megpróbálja.

— No hát csak rajta, fogj hozzá szaporán. Nyulj bele, fogd meg hát, te süvölvény! gúnyolódtak az udvarbeliek.

... BÁMULT A CSODA-HALRA.

közül senki sem tartotta szükségesnek, hogy megeröltesse kissé az eszét.

— Én pedig megeröltetem, még ha sokáig tart is.

Törte is, erőltette is az eszét, szinte kidüledt a szeme. Nem volt sietős dolga, hát tehette. Már szinte megunták nézni

— Nem addig van az, vitéz uraim! Nem szoktak nehéz dolgot csak úgy hübele Balázs módjára elvégezni. Majd én már csak előbb jól meggondolom, miképen fogjak hozzá.

— No lám, ennek a ficzkónak igaza van. Akik eddig próbálgatóztak, azok

és hoztak neki széket, hogy ülve törje a fejét. Le is ült és mélyen elgondolkozva bámult a csoda-halra. Meghallotta a híret még a király is, hogy van itt most olyan vállalkozó, aki nagyon alaposan megfontolja a dolgot. Ha ez sem szabadítja ki a csoda-halat, akkor senki sem.

Lá
A dia
vábl

szólt
Hozz
hadd
tudsz

lem, f
Jobb
ker,
buká

csen
a ne

Erdő
Tam
Kere

állj
nem

várn
Hisz
lön i
dig f

Látni akarta a király is, és oda ment. A diák föl sem állt, csak bámulta tovább a csoda-halat.

— Már nagyon sokat gondolkozol, szólt a király. Hozzá foghatnál, hadd lássuk mit tudsz.

— Csak türelem, felséges uram. Jobb a lassu siker, mint a gyors bukás.

— Már ezt bölcsen mondtad. Mi a neved?

— Barlangházi, Erdőháti, Rétlaki Tamás Ómpoly Keresztély...

— Jaj te, megállj már! Csak nem loptad el a

— Az biz' igaz, hogy egy kicsit hosszú; de hát az apám egyebet sem hagyott rám, hát legalább nevet adott bőven. Hanem lehet azon segíteni. Én úgy segítek, hogy mind-

egyik nevemnek csak az első betűjét koptatom, ezeket egymáshoz illesztem és akkor kurta név sül ki, nem több mint *Bertók*.

— Ez már okos beszéd! Ugy látom, nem estéla fejed lágyára, ügyes diák vagy. Ha meg tudod tenni, amire vállalkoztál, akkor megfogadlak belső titkos tanácsosomnak.

— Megteszem, addig nem tágitok innen, míg ki nem fundálok, hogyan tehessem meg.

— Jól teszed, csak fundáld ki.

— Meglesz! Nem is félek egyébtől, mint attól, hogy megtalálok éhezni bele.

— Sebaj! Majd küldök én neked a királyi asztalomról jó harapni valót. Csak ne csüggedj és törd a fejedet.

Sokat tördöse a diák a fejét, egész

... KILOCSSANTOTTA A FÖLDRE. (Lásd a 334. lapon.)

vármegye minden emberének a nevét? Hiszen ezt csak úgy fogom tudni, ha külön író-deákat fogadok, aki felírja és mindig felolvassa, mikor ki akarom mondani!

bizonyossággal nem tudom; de hogy jó dolga volt mellette, az már csupa tiszta igazság, mert a király konyháján nagyon jól főztek és Bertóknak mindenképp a legjava jutott, csak hogy bele ne unjon a sok fejtörésbe. Végre azonban mégis bele unt, azaz hogy kitalálta a módját, mit kell tennie.

— No bizony! Ezt mindjárt tudhatam volna. Ha nem lehet hozzá nyulni és mégis ki kell szabadítani, hát egészen egyszerűen kifordítom az üvegből.

Nem is czeremoniázott sokat, hanem fölugrott a székről, megfogta a nagy üveg edényt és fölborította. Az őrálló udvari vitézek szörnyűködve kiálták:

— Mit mivelsz, te semmiházi?

— Azt teszem, amire vállalkoztam. Jelentétek király ő felségének, hogy megtörtént, amit kívánt.

És ezalatt már ki is locssantotta az üvegből a csoda-halat a földre. (Lásd a képet a 333. lapon.)

A vitézek igen jeles vitézek voltak, mert ez volt a kötelességök; de az nem volt kötelességök, hogy bölcssek is legyenek, tehát nem is voltak. A király dolga, hogy vitéz is meg bölcs is legyen. Szaladtak tehát a királyhoz jelenteni, hogy a diák azt mondja, hogy már megtette, amire vállalkozott.

Persze nagyon kíváncsi lett a király és oda sietett. A csoda-hal csakugyan nem volt többé az üvegben.

— Jeles, nagyon jeles, szólt a király. De hát hol van? Hova tette?

— Arra semmi gondom. Nekem csak az volt a feladat, hogy kiszabadítsam. Hát kiszabadítottam.

Az egyik vitéz azonban szepegeve szólt közbe:

— Köszönjük szépen, de most már ránk van szabadítva. Ahol jön ni!

— Az ám, jaj! szólt a másik. És a kihez hozzá ér, annak menten a lábába csap a mennykő.

A csoda-hal csakugyan csuszva-teker-gőzve közeledett, még pedig egyenest a király felé. Akkorát ugrott félre a király, hogy majd lepottyant a fejéről a korona. Ekkor a veszedelmes jószág neki fordult az egyik katonának.

— No, csak ide jöjj! szólt ez mérgesen. Mindjárt agyon is csaplak a buzogányommal.

Föl is emelte a buzogányát, de a király hevesen rákiáltott:

— Ne merd bántani! Halál fia, aki bántja. Csombók Pista van benne, aki valamikor az öreg apám első tanácsosa volt. Nem ítélték halálra, tehát nem szabad megölni. Én igazságos király vagyok, tehát nem engedhetek meg gyilkosságot!

Ez bizony nagyon szép volt a királytól, csak hogy egy kicsit mégis bajos volt. Mert ha bántani nem szabad, akkor hát mi lesz mindnyájokkal, de még az egész várossal is? Ez a veszedelmes jószág ott lábatlankodik, soha sem tudhatni, kinek csip a lába szárába. Folytonosan ijedeztek, ugráltak ide-oda, mintha csupa mulatságból tánczólnának.

— Ezt ki nem bírjuk sokáig, szólt a király. Kedves Bertók hivem, mivel hogy te szabadítottad ki és így királyi ígéretem szerint te vagy a legokosabb ember és az én első tanács-adóm, tehát

most t
vele, k
tetem

— A
előbb,
halban

A k

— N

nyen s
szólt E

tök eg

Adta

tök bel

gét, ug

tető fo

Ezzel a

megesip

koló cs

— I

pedig

az erd

vén bos

hez. E

gény C

tának l

dei viz

büntet

is meg

— I

ugyan

mondá

Ennyi

együtt

delte é

hivem

leszel a

Bár

tókot e

den em

most tüstént mondd meg, mit csináljunk vele, különben legkegyelmesebben leütetem a te fejedet.

— Azt is megmondom, csak tudjam előbb, kicsoda van hát ebben a csodahalban és hogy került ilyen formába?

A két vén katona elmondta neki.

— No, akkor könnyen segítünk rajta, szólt Bertók. Adjatok egy botot.

Adtak neki s Bertók behasította a végét, úgy hogy csipetű fogó lett belőle. Ezzel aztán ügyesen megcsipte a ficzánkó csodahalat.

— Így ni! Most pedig el kell vinni az erdőbe ahhoz a vén boszorka mesterhez. Elég volt szegény Csombók Pistának hatvan esztendei vizes rabság. Aki büntette, szabadítsa is meg.

— Ez már csakugyan bölcs beszéd, mondá a király.

Ennyi eszünk nekünk mindnyájunknak együtt sem volt. Tegyétek, amint rendelte és hozzatok hirt nekem. Te pedig, hívem Bertók, jösz velem a palotába és leszel az én első miniszterem.

Bársonyba, selyembe öltöztették Bertókot és térdet fejet hajtott előtte minden ember. Nem is lehetett az máskép,

mikor ő volt a bölcs Bertók, akinek az volt a faladata, hogy a király helyett gondolkozzék. Annak már ugyancsak kedvében köllött járni, hogy jót gondoljon.

A boszorka mesterhez küldött vitézek harmadnapra vissza tértek, de még jött velők valaki. S ezt jelentették a királynak:

— A vén boszorka-mester eleinte nem akart ránk hallgatni, hát bedobtuk a veszedelmes jószágot a barlangjába. Csakhamar jajgatni kezdett, szaladt a varázs-vesszejeért, megsuhintotta s ime! — a csodahal helyett ott termett Csombók Pista. De nem az egykori ifju, hanem egy törődött aggastyán. Ez már bizony nem ficzánkól többé, megvénült a hosszú fogságban. Csak nyugodalmas hajlékot kér, hogy békében élhessen.

Azt megkapta. És a király aztán ott

tartotta a palotában, Bertóknak intő például, hogy el ne bizakodjék, mikor jó dolga van. Aki nem hiszi, menjen oda és kérdezze meg.

BÜNTETÉS.

Z. J. levelét, ennek gondatlan formája miatt, nem vehetem figyelembe. F. b.

A BÖLCS BERTÓK.

ŐZ-CSALÁD.

(Képpel a 328-329. lapokon.)

ŐSZI IDŐ — az erdőnek lombja hull,
Az őz-család jár-kél nyughatatlanul.
A száraz ág recssen-roppan,
Őzők szive nagyot dobban
És a bakja jól vigyáz . . .
Messze-távol kutya kaffan,
Közeledik a vadász.

Recssen-roppan . . . gyanus nesz két az
erdőn —

Jól gyanítják: vadász-csapat erre jön.
Szimatolgat az őz-anya,
Egy dörrenés . . . és a bak
Szügye vérzik . . . Ledől halva —
A terebély bükk alatt.

KOCZKÁS BETÜREJTVÉNY.

R	O	O	L	Ó	T	Á	R
K	Á	M	R	A	G	Á	
O	H	Á	A	SZ	N		
É	K	N	K	A			
ZS	M	I	K				
L	N	A					
M	É						
SZ							

Az 1-ső sor balról jobbra és fölülről lefelé olvasva egy erdélyi vármegye (szék) nevét adja; — a 2. egy hal; — a 3. kényeztető leány név; — a 4-et a templomban találjuk; — az 5. a kis gyermek első szava; — 6. csak télen jár; — a 7. a dísznek másik neve; — végre a 8. egy mássalhangzó.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 18-dik számában közölt koczkarejtvény megfejtése:

A	D	E	N
D	E	ZS	Ó
É	ZS	A	U
N	Ó	U	R

Helyesen fejtették meg: Marschau Mariska, Steiner Boriska, Fleischmann Rózsa, Patterson Margit és Orsolya, Klein Ignác és Árpád, Bernardt Lujza, Piroth Margit és Jolán, Lánczy Edith, Gerde Oszkár, Benedek Pista, Kiszely Lehel, Fleischer Tihamér, Singer Irma és Károly, Zimmer János, Haidt Margit, Pálcsék Pál, Vozáry Elek, Bodó Pista, Szeőke Ilma és Dani, Molnár János, Haulik Endre.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 16-dik számában közölt koczkarejtvény megfejtését még beküldték! Fleischmann Róza, Könyöki Ella és Ilka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Höszlő Janka. A »Forgó bácsi színháza« című gyűjteményből már megjelent két kötet az *Eggenberger* kiadásában, és megrendelhető bármely könyvkereskedőnél a vidéken is. A levelet igazi élvezettel olvastam: ügyesség, szerénység s jószívűség az a három kedves virág, melyből elmés soraid bokrétáját kötötted. — **Könyöki Ella** és **Ilka**. Köszönettel veszem tudomásul. A csomagot annak idején Nagymező-utca 18. sz. a. küldjétek. — **Aesopus**. Ez is világgá derül. Köszönet érte. — **Haidt Margit**. A czicza-családról küldött leírásodat érdeklődéssel olvastam. Ha nem sokára látsz majd a »Kis Lap«-ban cziczákat s te azokban a magadéira ráismersz. örülni fogok. »Jegyzem magamat tisztelettel«: ez nincs magyarul mondva. »Ich zeichne mit Hochachtung«: ebből van fordítva, s így is csak kereskedői nyelven járatos. Már most hogy írnod magyarul? — **Bernárdt Lujza**. A »Kintornás urfi« története igazi lelkesedést szült olvasó társaidnál is. Azonban a most folyó is teljes mértékben részolgál az érdeklődésekre. — **Körösi Pali**. A rajzolandók sorába igtattam. — **Bengyel Imre**. Sok helyt láthatsz a vidéken itt esőpent czakót (gólyamadarat.) Lemaradásuk oka többnyire a szegett szárny, melyet valami Roszcsont Ferke ütött le kövel. A telet többnyire jól kibírják. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.